

EL PROVEÏMENT D'AIGUA A BARCELONA

(Segons dades facilitades pel grup d'estudis El Pou, del Guinardó)

El proveïment d'aigua a una ciutat gran com Barcelona sempre ha estat un problema, sobretot conforme aquesta ciutat ha anat creixent.

Avui, Barcelona rep l'aigua dels rius Ter i Llobregat. Però no sempre ha estat així. De fet fa escassament uns 60 anys que és així.

Tradicionalment i durant segles l'aigua que han begut els barcelonins, o amb què s'han rentat o han cuinat ha estat l'aigua de pous i fonts. Pouar, del pou de casa, o anar a buscar aigua a la font han estat tasques seculares.

També hi havia (i hi ha) el Rec Comtal, que venia de Montcada. Però l'aigua del Rec Comtal ni era potable ni s'usava per al consum domèstic, sinó que era per a rec d'horts i per a ús de tallers o fàbriques.

Però en la segona meitat del segle XIX, quan la ciutat va fer la gran crescuda corresponent al disseny, la construcció i l'ocupació de l'Eixample, van caldre altres solucions. Entorn de 1870 van sorgir les empreses Companyia d'Aigües de Barcelona i Aigües del Baix Vallès, destinades a portar aigua a Barcelona des de llocs on n'hi hagués. La primera, de capital belga, va construir una canalització de 50 km des del poble de Dosrius (al Maresme), i la segona, de capital català, una canalització de 18 km des d'unes rieres de prop de Caldes. La conducció de la C d'Aigües de Barcelona desembocava en un dipòsit per regular el seu ús (el dipòsit del Parc de les Aigües del Guinardó). L'altra companyia, que també arribava al Guinardó, no tenia dipòsit i connectava directament amb els canals de proveïment. Aquestes conduccions eren subterrànies, i, quan topaven amb una riera, la travessaven amb un aqüeducte. (Sis aqüeductes de les Aigües del Baix Vallès, ja no en ús, alguns d'ells esplèndids, són observables en un trajecte a peu que comença a la parada del metro de Trinitat Nova i acaba a la parada de Can Cuiàs. Unes 3 hores de camí.)

Al cap de pocs anys de la seva constitució, la Companyia Aigües de Barcelona (esdevinguda Societat General d'Aigües de Barcelona) absorbí l'altra companyia (i d'altres de més petites) i és l'empresa que encara avui proveeix Barcelona.

A la segona meitat del segle XX, quan Barcelona va rebre la copiosa immigració del Sud d'Espanya i proliferaren els nous barris, la solució del segle XIX ja no fou suficient i, entre els anys 50 i 60, es construïren les canalitzacions des del Llobregat (primer) i des del Ter, que són la solució actual.

Antoni Ferret

